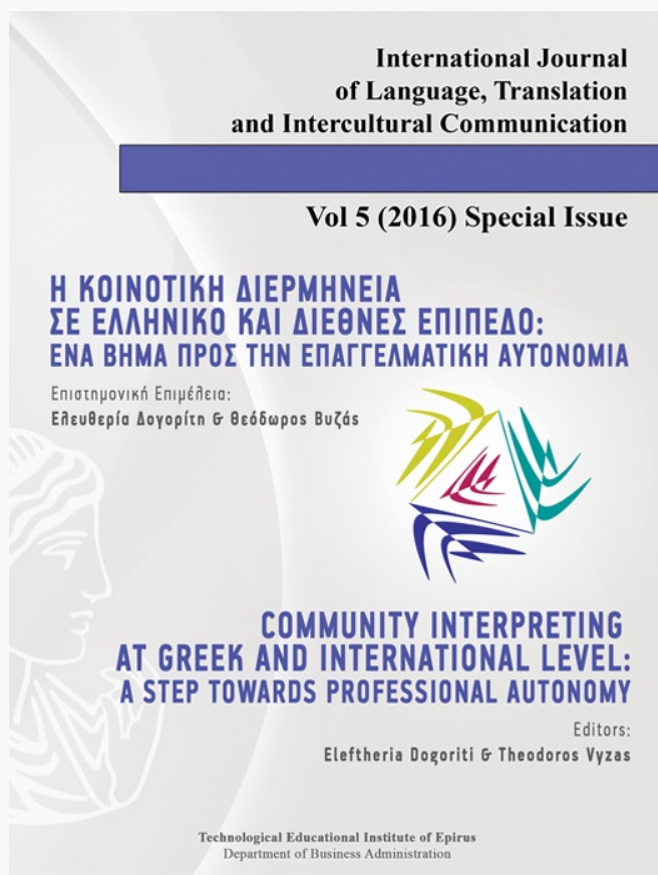

International Journal of Language, Translation and Intercultural Communication

Vol 5 (2016)

Community Interpreting at Greek and International Level: A Step Towards Professional Autonomy

Preface

Eleftheria Dogoriti, Theodoros Vyzas

doi: [10.12681/ijltic.10650](https://doi.org/10.12681/ijltic.10650)

Copyright © 2016, Eleftheria Dogoriti, Theodoros Vyzas

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Dogoriti, E., & Vyzas, T. (2016). Preface. *International Journal of Language, Translation and Intercultural Communication*, 5, 6–22. <https://doi.org/10.12681/ijltic.10650>

Η Κοινοτική Διερμηνεία σε ελληνικό και διεθνές επίπεδο: ένα βήμα προς την επαγγελματική αυτονομία

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο τόμος αυτός είναι αφιερωμένος στην κοινοτική διερμηνεία, έναν τύπο διερμηνείας που συγκεντρώνει ολοένα εντονότερο ερευνητικό ενδιαφέρον από τη δεκαετία του 1990 για λόγους που θα γίνουν κατανοητοί στη συνέχεια. Αποτελεί μέρος του ερευνητικού προγράμματος με τίτλο **Κοινοτική Διερμηνεία στην Ελλάδα (CiGreece)** που συγχρηματοδοτήθηκε από τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο και από εθνικούς πόρους με επιστημονικό υπεύθυνο τον καθηγητή του Τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεων του ΤΕΙ Ηπείρου Στέφανο Βλαχόπουλο.

Αφορμή για να εστιάσουμε στην κοινοτική διερμηνεία στάθηκε κατά βάση η έκρηξη του μεταναστευτικού ρεύματος τα τελευταία χρόνια από τη Συρία προς την Ευρώπη λόγω της εμπόλεμης κατάστασης, με την Ελλάδα να αποτελεί συνήθως την πρώτη ευρωπαϊκή χώρα στην οποία εισέρχονται χιλιάδες μετανάστες. Ωστόσο, οι αιτίες των πληθυσμιακών μετακινήσεων προς την Ευρώπη είναι βαθύτερες και σαφώς προγενέστερες. Κάθε ευρωπαϊκή χώρα ανάλογα με την ιστορία της έχει δεχτεί μετανάστες από διαφορετικές χώρες ενώ αν υπάρχει αποικιοκρατικό παρελθόν αυτό παίζει σημαντικό ρόλο. Επιπλέον, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι σε πολλές χώρες υπάρχουν μειονότητες των οποίων οι γλώσσες είτε συγκαταλέγονται στις επίσημες της χώρας είτε όχι.

Η μετανάστευση προς την Ελλάδα: οι αλλοδαποί και οι αντιδράσεις της κοινωνίας και η στάση του κράτους

Η πληθώρα μεταναστών και γλωσσών και η μονογλωσσία της Ελλάδας

Η μετανάστευση προς τη χώρα μας ανάγεται στα τέλη της δεκαετίας του 1970 με τους πρώτους Φιλιπινέζους, Πακιστανούς και Αιγύπτιους¹ να έρχονται προς αναζήτηση εργασίας ενώ στις αρχές της δεκαετίας του 1980 περίπου 150.000 Πολωνοί εγκαθίστανται εδώ σε αναζήτηση καλύτερης τύχης. Επρόκειτο για «ειρηνικές εισβολές» που εκείνη την εποχή διόλου δεν ενόχλησαν τον ελληνικό λαό.

Οι κοσμογονικές αλλαγές όμως των αρχών της δεκαετίας του 1990 με την πτώση των καθεστώτων του υπαρκτού σοσιαλισμού στην Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη ωθούν μαζικά εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες προς την Ελλάδα – το μοναδικό τότε βαλκανικό κράτος-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης – από τις πρώην σοσιαλιστικές χώρες των Βαλκανίων

¹ Cavounidis, J. (2004). Migration to Greece from the Balkans. *South Eastern Journal of Economics* 2, pp. 35-59, p. 47. Ανακτήθηκε στις 08/07/2016 από <http://www.asecu.gr/Seeje/issue03/cavounidis.pdf>

κατά κύριο λόγο, αλλά και ομογενών από δημοκρατίες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, προκαλώντας συχνά τη δυσφορία των Ελλήνων.

Από τότε, εξαιτίας της παγκοσμιοποίησης και των κατά τόπους συρράξεων, παρατηρείται διαρκής μετακίνηση προς την Ελλάδα πληθυσμιακών ομάδων προερχόμενων όχι μόνο από τις παραπάνω περιοχές αλλά και από χώρες της Μέσης Ανατολής και της ινδικής υποηπείρου ως και τη μακρινή Κίνα, καθώς και από χώρες της Αφρικής, κυρίως τη Νιγηρία, τη Σομαλία και την Αιθιοπία. Καθώς σε καμιά περίπτωση δεν υπάρχει αντιστοιχία μεταξύ γλώσσας και χώρας, το γλωσσικό μωσαϊκό, έστω και με ελάχιστους εκπροσώπους φυσικούς ομιλητές κάποιων γλωσσών και διαλέκτων και παρότι αυτό ποτέ δεν καταγράφηκε επίσημα και με ακρίβεια, είναι πλούσιο. Αν και πολλοί μετανάστες εγκατέλειψαν την Ελλάδα αφότου ξέσπασε η οικονομική κρίση το 2009, η γλωσσική ποικιλομορφία που απαντά σήμερα στη χώρα μας είναι δεδομένη, εξαιτίας μάλιστα και των πολυάριθμων μεταναστών και προσφύγων από τις φλεγόμενες περιοχές της Μέσης Ανατολής μετά το 2010, έστω και αν αυτοί δεν σκοπεύουν να εγκατασταθούν εδώ αλλά μάλλον να προωθηθούν στις αναπτυγμένες χώρες της κεντρικής και δυτικής Ευρώπης.

Το φαινόμενο της μαζικής εισροής μεταναστών στις αρχές της δεκαετίας του 1990 ήταν κάτι όχι απλώς νέο αλλά και απροσδόκητο για την Ελλάδα και τη βρήκε απροετοίμαστη τόσο σε πολιτικό επίπεδο ως προς τη χάραξη μεταναστευτικής πολιτικής όσο και σε κοινωνικό «λόγω της ανατροπής της κυρίαρχης εικόνας-πρόσληψης της κοινωνίας ως αμιγώς ομοιογενούς»². Κι αυτό γιατί η Ελλάδα έχει επίσημα ασπαστεί τη μονογλωσσία όχι μόνο σε κυβερνητικό αλλά και σε συνταγματικό επίπεδο. Από την πλευρά τους οι μειονοτικές ομάδες ήταν πάντα αδύναμες είτε επειδή ποτέ δεν ήταν συστηματικά οργανωμένες είτε επειδή κατά καιρούς υπέστησαν διώξεις. Τα γλωσσικά δικαιώματά τους αγνοήθηκαν για μεγάλο χρονικό διάστημα, καθώς το επίσημο ελληνικό κράτος είχε ως πρότυπο το έθνος-κράτος ακολουθώντας απαρέγκλιτα μια γλωσσική πολιτική κυριαρχίας και αποκλεισμού, αποφεύγοντας έτσι οποιαδήποτε παραχώρηση, ενδεχομένως μάλιστα να πρόκειται για το πιο σκληροπυρηνικό βαλκανικό κράτος. Ενώ ως το 1936 υπήρχε ανοχή στη γλωσσική διαφορά, για τον Μεταξά η αλλογλωσσία έγινε αντικείμενο διώξεων με μόνη εξαίρεση την τουρκική όπως προέβλεπε η συνθήκη της Λοζάνης. Η ανυποχώρητη αυτή πολιτική αποτέλεσε κατά καιρούς αιτία προστριβής τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια με την Αλβανία και την ΠΓΔΜ, χωρίς ωστόσο ποτέ να προκαλέσει εντάσεις στο εσωτερικό της χώρας³.

Η στάση αυτή που καλλιεργήθηκε επί δεκαετίες στην Ελλάδα, μεταξύ άλλων και μέσα από το εκπαιδευτικό σύστημα σχετικά με την ετερότητα, υποδαύλιζε τη μισαλλοδοξία και κατά τη μαζική εισροή μεταναστών, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει ομαλή επικοινωνία των

² Διαμαντούρος, Ν. (2004). Πρόλογος. Στο Μ. Παύλου & Δ. Χριστόπουλος (επιμ.) *Η Ελλάδα της Μετανάστευσης*. Αθήνα: ΚΕΜΟ.

³ Greenberg, R. D. (2010). Sociolinguistics in the Balkans. Στο Μ. J. Ball (επιμ.) *The Routledge Handbook of Sociolinguistics Around the World* (σσ. 372-384). Abingdon / New York: Routledge· και Τσιτσελίκης, Κ. (χ.χ.). Μειονοτικές γλώσσες στην Ελλάδα. Ανακτήθηκε στις 08/07/2016 από http://www.komvos.edu.gr/glwssa/odigos/thema_c6/c_6_thema.htm

αλλογλώσσων με τη διοίκηση του ελληνικού κράτους ενώ φαίνεται να αρχίζει η εξομάλυνση της κατάστασης περί τα τέλη της δεκαετίας του 1990.

Οι ειδικοί συμφωνούν πως επιγραμματικά μπορούν να διαπιστωθούν οι εξής φάσεις:

Η πρώτη μέχρι τα τέλη του 1980 και μπορεί να θεωρηθεί περίοδος ανοχής.

Η δεύτερη που καθορίζεται από τον νόμο 1975/91 και χαρακτηρίζεται ως φάση της ποινικοποίησης.

Η τρίτη συνδέεται με τη διαδικασία της νομιμοποίησης, που ξεκίνησε τον Νοέμβριο του 1997⁴.

Έτσι, μόλις από τις αρχές της δεκαετίας του 2000 άρχισαν να γίνονται γνωστά τα πρώτα δημογραφικά χαρακτηριστικά των αλλοδαπών παρότι ως και σήμερα ένα ποσοστό αυτών, διαρκώς μειούμενο καθώς η καταγραφή συστηματοποιείται, δεν συμπεριλαμβάνεται στα επίσημα στατιστικά δεδομένα. Η πλήρης εικόνα της κατάστασης είναι αυτή που θα επιτρέψει τη χάραξη πραγματικής μεταναστευτικής πολιτικής⁵.

Η επικοινωνία των αλλοδαπών με το ελληνικό κράτος σήμερα

Όπως είναι αναμενόμενο, κάθε κοινότητα μεταναστών προσπαθεί να βρει τη θέση της στην ελληνική κοινωνία και δημιουργεί συλλόγους, τόπους λατρείας και ενδεχομένως σχολεία ενώ ταυτόχρονα τα μέλη της βρίσκονται είτε ως σύνολο είτε ατομικά σε επικοινωνία με το ελληνικό διοικητικό σύστημα, προκειμένου να διασφαλίσουν πρόσβαση σε εργασιακά δικαιώματα, κοινωνική ασφάλιση, παροχές υγείας και εκπαίδευσης.

Παρότι εδώ και μια εικοσαετία η ελληνική διδάσκεται ως δεύτερη γλώσσα για ενήλικες με σκοπό τη διευκόλυνση της επικοινωνίας και γενικότερα την ομαλότερη ένταξη των αλλοδαπών, δεν έχει γίνει ιδιαίτερη προσπάθεια από την πλευρά του ελληνικού κράτους για τη διασφάλιση άνετης πρόσβασης των ατόμων αυτών σε δημόσιες υπηρεσίες και φορείς μέσω κυρίως της διερμηνείας, που αποτελεί επικοινωνία αιχμής, και δευτερευόντως της μετάφρασης. Το πρόβλημα εμφανίζεται ιδιαίτερα οξύ μεταξύ των αλλοδαπών οι οποίοι εισήλθαν ενήλικες στη χώρα, καθώς αφενός οι γνώσεις τους της ελληνικής ακόμη και μετά την παρακολούθηση σχολείου ελληνικής γλώσσας πολύ συχνά δεν είναι επαρκείς, αφετέρου οι όποιες ανωμαλίες στη σχέση τους με την ελληνική διοίκηση απαιτούν συχνές και μακρές επαφές με τις διάφορες υπηρεσίες.

⁴ Κούρτοβικ, Ι. (2001). Μετανάστες: ανάμεσα στο δίκαιο και στη νομιμότητα. Στο Α. Μαρβάκης, Δ. Παρσανόγλου & Μ. Παύλου (επιμ.) *Μετανάστες στην Ελλάδα* (σσ. 163-198). Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα, και Μαρβάκης, Α. Παρσανόγλου, Δ & Παύλου, Μ. (2001). Μετανάστες στην Ελλάδα: «Προβλήματα», κοινωνικά φαινόμενα και υποκείμενα. Στο Α. Μαρβάκης, Δ. Παρσανόγλου & Μ. Παύλου (επιμ.) *Μετανάστες στην Ελλάδα* (σσ. 13-28). Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.

⁵ Τζωρτζοπούλου, Μ. & Κοτζαμάνη, Α. (2008). *Η εκπαίδευση αλλοδαπών μαθητών: διερεύνηση των προβλημάτων και της προοπτικής επίλυσής τους, Κείμενα Εργασίας 2008/19*. Αθήνα: Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών, σσ. 10-11. Ανακτήθηκε στις 08.07.2016 από <http://www.ekke.gr/publications/wp/wp19.pdf>

Η κοινοτική διερμηνεία, για να μην αναφέρουμε την κοινοτική μετάφραση, αν και θα μπορούσε να λύσει ή έστω να εξομαλύνει αυτά τα προβλήματα, δεν έχει επίσημα αναγνωριστεί ως παράγοντας διασφάλισης του δικαιώματος ίσης πρόσβασης σε υπηρεσίες με αποτέλεσμα να μην διατίθενται διερμηνείς από την εκάστοτε υπηρεσία. Συνήθως διερμηνεία παρέχεται από δίγλωσσους – που πολύ συχνά αποδεικνύονται διπλά ημίγλωσσοι – συγγενείς και φίλους των ενδιαφερομένων.

Η μόνη περίπτωση κατά την οποία η διερμηνεία προβλέπεται ρητά – με όποιον τρόπο – από την ελληνική νομοθεσία και ειδικά από τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας είναι αυτή της ποινικής δίκης, καθώς και από τις ήδη ενσωματωμένες ευρωπαϊκές Οδηγίες 2010/64/ΕΕ και 2012/13/ΕΕ. Πρόκειται για τη δικαστηριακή διερμηνεία που μας απασχόλησε εκτενώς παλαιότερα και την οποία θα θέλαμε να διαχωρίσουμε από την κοινοτική διερμηνεία καθώς διαφέρουν ουσιωδώς κατά τη γνώμη μας.

Η κοινοτική διερμηνεία αυτή καθαυτήν

Ονοματολογία κοινοτικής διερμηνείας

Ο όρος *community interpreting* φαίνεται πως χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στην Αυστραλία στα τέλη της δεκαετίας του 1960 σε συνδυασμό με τις εκφράσεις *ethnic community* και *community health*. Οι εθνοτικές ομάδες μεταναστών λοιπόν έπρεπε να έχουν πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας και άλλες δημόσιες υπηρεσίες εντός της χώρας που τους φιλοξενούσε αλλά για να επικοινωνήσουν είχαν ανάγκη διερμηνέων, κάτι για το οποίο συστηματικά μερίμνησε η αυστραλιανή κυβέρνηση.

Σταδιακά ο όρος *community interpreting* άρχισε να επικρατεί στις άλλες αγγλόφωνες χώρες με δύο εξαιρέσεις: στον Καναδά δόθηκε έμφαση στην πολιτισμική διάσταση της επικοινωνίας και επικράτησε ο όρος *cultural interpreting* ενώ στο Ηνωμένο Βασίλειο προτίμησαν, αν θεωρήσουμε πως ο ένας πόλος της διερμηνείας είναι η κοινότητα μεταναστών, να δώσουν το προβάδισμα στον άλλο πόλο που είναι οι δημόσιες υπηρεσίες και να υιοθετήσουν τον όρο *public service interpreting*.

Στα ελληνικά φαίνεται να επικρατεί ο όρος *κοινοτική διερμηνεία* ως μετάφραση του *community interpreting*.

Η κοινοτική σε αντιδιαστολή με άλλους τύπους διερμηνείας

Η κοινοτική διερμηνεία φαίνεται πως βρίσκεται στον αντίποδα της γνωστής και ιδιαίτερα μελετημένης διερμηνείας συνεδρίων. Τουλάχιστον στην Ελλάδα, θεωρείται μάλιστα αυτονόητο – ή σχεδόν – πως κάποιος που εργάζεται ως διερμηνέας ταξιδεύει συχνά αφού καλείται για διερμηνεία σε συνέδρια και αμείβεται πολύ ικανοποιητικά, στερεότυπο που φαίνεται να καταρρέει με δεδομένη την οικονομική κρίση, ενώ συγκεντρώνει τον θαυμασμό όλων μεταξύ άλλων για τις λαμπρές σπουδές του, για τη συνδυαστική ικανότητά του να

ακούει τον ομιλητή και να μεταφράζει ταυτόχρονα, για την ταχύτητα απόδοσης στη γλώσσα στόχο και για την κατά τεκμήριο ευστοχία των γλωσσικών επιλογών του.

Απεναντίας, ο κοινοτικός διερμηνέας, που ούτε ο ίδιος συνηθίζει να αποκαλεί έτσι τον εαυτό του, είναι ο αφανής εργάτης που λόγω μακράς διαμονής σε μια χώρα διαφορετική από την πατρίδα του, τυχαίνει, συνηθέστατα χωρίς ιδιαίτερη κατάρτιση, να τα «καταφέρνει» σε δύο γλώσσες, τη μητρική του και τη γλώσσα της χώρας υποδοχής, και που συχνά, πέρα από τη διερμηνεία καθαυτήν, καλείται όχι μόνο να δώσει εξηγήσεις και να ενημερώσει και τους δύο εμπλεκόμενους για διοικητικά, ιατρικά και πολιτισμικά ζητήματα αλλά να κάνει και γραπτές μεταφράσεις και άλλες μικρές εξυπηρετήσεις.

Όσον αφορά τη δικαστηριακή διερμηνεία, αυτή αποτελεί, σύμφωνα με όλους τους ερευνητές, τμήμα της νομικής διερμηνείας ενώ σύμφωνα με κάποιους από αυτούς ανήκει στην ευρύτερη κοινοτική διερμηνεία. Η θέση των τελευταίων βασίζεται στα κοινά στοιχεία της πραγματολογικής διάστασης αυτών των τύπων διερμηνείας: τόσο η κοινοτική όσο και η δικαστηριακή αφορούν παροχή γλωσσικής υπηρεσίας προς αλλόγλωσσους – μείζων επίσημη γλώσσα έναντι αλλοδαπών αλλά και ημεδαπών μειονοτικών – με σκοπό την επαρκέστερη επικοινωνία αυτών με τις δημόσιες υπηρεσίες, στις οποίες εξυπακούεται ότι συμπεριλαμβάνονται τα δικαστήρια και τα αστυνομικά, λιμενικά και ανακριτικά γραφεία.

Ωστόσο, αυτό που κατά τη γνώμη μας διαφοροποιεί σημαντικά τη δικαστηριακή, η οποία συνδέεται με κάποιου τύπου παραβατικότητα, από την κοινοτική διερμηνεία είναι ότι, παρότι και στις δύο απαιτείται ακρίβεια και αμεροληψία, το κρίσιμο κατώφλι είναι πολύ υψηλότερο για την πρώτη, καθώς για παράδειγμα μια, έστω όχι σκόπιμη, λανθασμένη ή παραποιημένη εκ μεταφράσεως πληροφορία, ενδεχομένως λόγω της αναπόφευκτης αναντιστοιχίας στα νομικά συστήματα, μπορεί να αποδειχτεί μοιραία για τον εναγόμενο.

Είναι λοιπόν η ιδιαιτερότητα της επικοινωνίας με την πολύ συγκεκριμένη αυτή δημόσια υπηρεσία που απομακρύνει τη δικαστηριακή διερμηνεία από την ομπρέλα της κοινοτικής. Γι'αυτόν ακριβώς τον λόγο η δικαστηριακή διερμηνεία πρέπει να διεξάγεται με τον ταυτόχρονο και μάλιστα ψιθυριστό τύπο σε αντίθεση με την κοινοτική που μπορεί να διεξάγεται με μια μορφή μεταξύ ταυτόχρονης και διαδοχικής. Για τον ίδιο λόγο, στη δικαστηριακή διερμηνεία δεν γίνεται ανεκτή η παραμικρή διολίσθηση προς τη διαπολιτισμική μεσολάβηση αλλά μόνο η αυστηρά επιτρεπτή απόδοση των λεγομένων εκατέρωθεν. Απεναντίας, σε κάποιες μορφές κοινοτικής διερμηνείας όπως η ιατρική, όπου επίσης είναι πολύ σημαντική η ακρίβεια, η διαπολιτισμική μεσολάβηση μπορεί να είναι ως και ευκαία και επιθυμητή σε κάποιες περιπτώσεις προκειμένου να αποφασηθούν οι λεπτομέρειες της διάγνωσης ή της αγωγής.

Τέλος, ένα στοιχείο που δεν σχετίζεται με την ουσία της διερμηνείας αλλά μπορεί να την επηρεάσει είναι ότι ενώ η δικαστηριακή φαίνεται – αλλά δεν είναι πάντα – θεσμοθετημένη σε πολλές χώρες, η κοινοτική μάλλον, πλην εξαιρέσεων, εξαρτάται από την πολιτική βούληση της εκάστοτε κυβέρνησης ανάλογα με το αν το κράτος επιδιώκει να παράσχει ίσες ευκαιρίες σε όλους τους πολίτες που βρίσκονται στο έδαφός του.

Πρέπει πάντως εδώ να επισημάνουμε ότι η κοινοτική διερμηνεία, χωρίς να περιλαμβάνει τη διερμηνεία συνεδρίων, εκτείνεται ως τις παρυφές της δικαστηριακής διερμηνείας. Κατά συνέπεια, περιλαμβάνει μεταξύ άλλων, ως προς τα εμπλεκόμενα μέρη, την επιχειρηματική διερμηνεία, τη διερμηνεία συνοδείας, την εκπαιδευτική διερμηνεία, την ιατρική διερμηνεία, τη διερμηνεία σε δημόσιες υπηρεσίες, όσον αφορά τα εμπλεκόμενα σημειακά συστήματα τη διερμηνεία σε φυσική και νοηματική γλώσσα, ενώ όσον αφορά τα χρησιμοποιούμενα μέσα, τηλεφωνική διερμηνεία και διερμηνεία τηλεδιάσκεψης.

Είναι προφανές ότι μπορεί να υπάρχει συνδυασμός των παραπάνω με ανάλογες διαφοροποιήσεις: για παράδειγμα, μια επιχειρηματική διερμηνεία μπορεί να διεξαχθεί μέσω τηλεδιάσκεψης ή μια εκπαιδευτική διερμηνεία μπορεί να απευθύνεται σε κωφάλαλους ή τέλος ένας αλλόφωνος επιχειρηματίας μπορεί να χρειαστεί να έρθει σε επικοινωνία με έναν δημόσιο φορέα.

Στο πλαίσιο του παρόντος ερευνητικού προγράμματος η έμφαση δίνεται στην επικοινωνία αλλοφώνων, μεταναστών και προσφύγων κατά κύριο λόγο, με τις δημόσιες υπηρεσίες. Ιδιαίτερο εξωγλωσσικό χαρακτηριστικό της επικοινωνίας αυτής, όπως άλλωστε και στην περίπτωση της δικαστηριακής διερμηνείας, είναι ότι διεξάγεται ανάμεσα σε δύο μη ισότιμους πόλους: αφενός υπάρχει η δημόσια αρχή, άρα η εξουσία, με την εδραιωμένη θέση της ανάμεσα στους θεσμούς και στη συνείδηση των πολιτών – με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται – και από την άλλη ο ευάλωτος, καθότι και αλλόγλωσσος, αλλοδαπός μετανάστης ή πρόσφυγας – ενδεχομένως και μειονοτικός – που, προσπαθεί να επικοινωνήσει με τον άλλο πόλο για να διασφαλίσει πρόσβαση σε δικαιώματα και υπηρεσίες.

Εν κατακλείδι

Είναι γνωστό πως αφενός οι βορειοευρωπαϊκές χώρες με πρωτοπόρους τους Σκανδιναβούς και αφετέρου η Αυστραλία, ο Καναδάς και οι ΗΠΑ, που αποτέλεσαν μείζονες προορισμούς μεταναστών, ανέπτυξαν από νωρίς τις απαραίτητες δομές για την εξυπηρέτηση των αλλοφώνων πολιτών ενώ πολλές χώρες ακολουθούν η καθεμία με τον δικό της βηματισμό. Διαπιστώνεται όμως ότι υπάρχει καθυστέρηση στην ανάπτυξη προγραμμάτων κατάρτισης κοινοτικών διερμηνέων.

Να επισημάνουμε ότι η κοινοτική διερμηνεία αποτελεί εξειδικευμένη επικοινωνία που διεξάγεται σε ιδιαίτερες συνθήκες υπό τις οποίες ο διερμηνέας ενεργοποιεί τις γλωσσικές, πολιτισμικές και γνωστικές δεξιότητές του. Ειδικά στην Ελλάδα, πέρα από κάποιες σποραδικές προσπάθειες μη κυβερνητικών οργανώσεων, τέτοια προγράμματα είναι ανύπαρκτα, με αποτέλεσμα η κοινοτική διερμηνεία να διεξάγεται συνήθως από δίγλωσσα άτομα με καλή μεν γνώση δύο γλωσσών αλλά χωρίς άλλη εκπαίδευση.

Απαιτούνται λοιπόν επαγγελματική κατάρτιση και πιστοποίηση που θα πρέπει να λάβουν υπόψη τους δημογραφικά στοιχεία και σχετικές κοινωνιολογικές, ψυχολογικές και κοινωνιολογιστικές μελέτες. Επομένως, σε πρώτη φάση θα πρέπει να ληφθεί υπόψη το πλήθος των γλωσσών για να καθοριστεί ο αριθμός των ζευγών γλωσσών για τα οποία υπάρχει ανάγκη. Θα πρέπει επίσης να ευαισθητοποιηθούν οι υπηρεσίες στην εξυπηρέτηση

αλλοφώνων ώστε να έχουν πρόσβαση σε ειδικευμένους, ανάλογα με την υπηρεσία, διερμηνείς και να ενημερώσουν τους υπαλλήλους τους για τη διαχείριση της επικοινωνίας με διερμηνέα.

Ιδιαίτερη βαρύτητα πρέπει να δοθεί στη γλωσσική και διαπολιτισμική κατάρτιση των διερμηνέων, καθώς θα χρειαστεί να χειριστούν εξειδικευμένο λεξιλόγιο κατά την επικοινωνία με άτομα που προέρχονται από διαφορετικό πολιτισμικό περιβάλλον.

Απαραίτητες προϋποθέσεις για να δρομολογηθούν και να επιτευχθούν τα παραπάνω είναι ότι θα πρέπει το ίδιο το κράτος να αντιληφθεί τη σημασία της ίσης μεταχείρισης των πολιτών και της παροχής άνετης πρόσβασης σε όλες τις υπηρεσίες για να πειστεί με τη σειρά του και ο κοινοτικός διερμηνέας για την κοινωνική αποστολή του και τη συμβολή του στην κοινωνική ομαλότητα και την ευημερία της χώρας.

Πολλά από τα παραπάνω ζητήματα τίγονται στα άρθρα του παρόντος τόμου οι περιλήψεις των οποίων βρίσκονται αμέσως μετά τον πρόλογο στην αγγλική γλώσσα.

Υπεύθυνοι για την επιστημονική επιμέλεια του συλλογικού τόμου:

Ελευθερία Δογορίτη & Θεόδωρος Βυζάς

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια - Πανεπιστημιακός Υπότροφος

Community Interpreting at Greek and International Level: A step towards professional autonomy

PREFACE

This volume is dedicated to community interpreting, a type of interpreting that has been attracting increasing research interest since the 1990s for reasons which will be explained below. It is part of the research project entitled *Community Interpreting in Greece (CiGreece)*, funded by the European Economic Area and the Greek government. The project manager is Stefanos Vlachopoulos, Professor in the Department of Business Administration, TEI of Epirus, Greece. What has aroused our interest in community interpreting is basically the explosion of migration in recent years from Syria to Europe because of the war, with Greece being usually the first European country where thousands of migrants enter. However, the reasons for population movements towards Europe are deeper and go back in time. Each European country, depending on its history, has received immigrants from different countries, while the colonial past of certain countries has played an important role. Moreover, we should note that in many countries there are minorities whose languages may be among the country's official ones or not.

Immigration to Greece: foreigners, society's reactions and the state's attitude

The multitude of immigrants and languages, and monolingualism in Greece

Migration to our country goes back to the late 1970s with the first Filipinos, Pakistanis and Egyptians⁶ seeking employment, while in the early 1980s about 150,000 Poles settled here in search of a better life. This was a "peaceful invasion" which at that time did not bother the Greek people at all. The dramatic changes in the early 1990s with the collapse of socialism in Eastern and Central Europe are pushing massively hundreds of thousands of immigrants to Greece – the only then Balkan member state of the European Union – from the former socialist countries of the Balkans mainly, but also expatriates from republics of the former Soviet Union, often causing discomfort to Greeks. Since then, because of globalization and local conflicts, there has been constant movement towards Greece of populations coming not only from the above areas but also from the Middle East, the Indian subcontinent, distant China, as well as from African countries, mainly Nigeria, Somalia and Ethiopia.

As there is no correspondence between language and country, the linguistic mosaic, even with few representatives of native speakers of some languages and dialects, is rich, although it has never been officially and accurately recorded. Despite the fact that many immigrants fled

⁶ Cavounidis, J. (2004). Migration to Greece from the Balkans. *South Eastern Journal of Economics* 2, pp. 35-59, p. 47. Retrieved on 08/07/2016 from <http://www.asecu.gr/Seeje/issue03/cavounidis.pdf>

Greece after the financial crisis which erupted in 2009, the linguistic diversity in our country today must be taken for granted. To a great extent, this is due to the numerous immigrants and refugees from the burning regions of the Middle East after 2010, even if they only intend to cross over to developed central and western European countries rather than settle here.

The phenomenon of the massive influx of immigrants in the early 1990s was something not only new but also unexpected for Greece and found the country unprepared, firstly at political level as there was no immigration policy, and secondly at social level “because of the overthrow of society’s dominant representation as being a purely homogeneous one”⁷. This is because Greece has officially embraced monolingualism at both government and constitutional levels.

As far as the minority groups are concerned, they have always been weak, either because they have never been systematically organized or because they have been persecuted at times. Their linguistic rights were ignored for a long time, as the official Greek state was based on the nation-state model strictly following a linguistic domination and exclusion policy avoiding any concession, a policy which possibly makes it the most hard-core Balkan state. While until 1936 linguistic difference was tolerated, Metaxas persecuted all non-Greek speaking populations, with the sole exception of Turkish speaking people, as stipulated in the Treaty of Lausanne. This uncompromising policy has occasionally been a cause of dispute in the last twenty-five years with Albania and FYROM, but never a cause of tensions within the country⁸.

This attitude towards diversity, cultivated for decades in Greece, among others by the educational system, instigated intolerance during the massive influx of immigrants, leading to the lack of smooth communication between non-Greek speaking people with the Greek administration, while normalization of the situation began in the late 1990s.

Experts agree that the following phases can be distinguished:

- the first lasted until the end of the 1980s and can be regarded as the tolerance period;
- the second was landmarked by the law 1975/91 and is thus characterized as criminalization phase;
- the third is that of the regularization process, which began in November 1997⁹. So, not earlier than in the early 2000s did the first demographic characteristics of

⁷ Διαμαντούρος, Ν. (2004). Πρόλογος. Στο Μ. Παύλου & Δ. Χριστόπουλος (επιμ.) *Η Ελλάδα της Μετανάστευσης*. Αθήνα: ΚΕΜΟ. [Diamantouros, N. (2004). Preface. In M. Pavlou & D. Christopoulos (eds) *Greece of Migration*. Athens: ΚΕΜΟ.]

⁸ Greenberg, R. D. (2010). Sociolinguistics in the Balkans. In M. J. Ball (ed.) *The Routledge Handbook of Sociolinguistics Around the World* (pp. 372-384). Abingdon / New York: Routledge; and Τσιτσελίκης, Κ. (χ.χ.). Μειονοτικές γλώσσες στην Ελλάδα [Tsitselikis, K. (n.d.). Minority languages in Greece]. Retrieved on 08/07/2016 from http://www.komvos.edu.gr/glwssa/odigos/thema_c6/c_6_thema.htm

⁹ Κούρτοβικ, Ι. (2001). Μετανάστες: ανάμεσα στο δίκαιο και στη νομιμότητα. Στο Α. Μαρβάκης, Δ. Παρσανόγλου & Μ. Παύλου (επιμ.) *Μετανάστες στην Ελλάδα* (σσ. 163-198). Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα [Kourtovik, I. (2001). Immigrants: between law and legality. In A. Marvakis, D. Parsanoglou & M. Pavlou (eds) *Migrants in Greece* (pp. 163-198). Athens: Ellinika Grammata], and

foreigners become known; however, even today a number of these characteristics, though continuously decreasing as the recording gets systematized, are not included in official statistics. Only the full picture of the situation will allow the Greek state to establish a real immigration policy¹⁰.

The communication of foreigners with the Greek state today

As expected, each immigrant community tries to find its place in the Greek society and create associations, places of worship and possibly schools. Either as a whole or individually, the community members are in communication with the Greek administration in order to ensure access to employment, social security, health and education systems. Although for more than twenty years adults have been taught Greek as a second language, which is supposed to facilitate communication and generally integration, the Greek state has not made any special efforts to ensure full access of these people to public services and institutions mainly through interpreting, which is the most direct way of communicating, and secondarily through translation.

The problem appears particularly acute among foreigners who were adults when arriving in the country: on the one hand their knowledge of Greek, even after attending Greek language courses is still rather poor, and on the other, any problems they face with the Greek administration require frequent and long contacts with various services, obviously in Greek.

Community interpreting, not to mention community translation, though it could solve or at least alleviate these problems, has not been officially recognized as a factor that secures the right to equal access to services and, as a result, interpreters are not available from the services concerned. Interpreting is usually provided by bilingual – who very often prove to be double semilinguals – relatives and friends of those concerned. The only case in which interpreting is actually provided – whichever the way – according to the Greek law and specifically the Code of Criminal Procedure is that of criminal proceedings and the already integrated European Directives 2010/64/EU and 2012/13/EU. This, of course, only concerns court interpreting, on which we focused some years ago and which, in our opinion, should be distinguished from community interpreting as fundamentally different.

Μαργβάκης, Α. Παρσανόγλου, Δ & Παύλου, Μ. (2001). Μετανάστες στην Ελλάδα: «Προβλήματα», κοινωνικά φαινόμενα και υποκείμενα. Στο Α. Μαργβάκης, Δ. Παρσανόγλου & Μ. Παύλου (επιμ.) *Μετανάστες στην Ελλάδα* (σσ. 13-28). Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα. [Marvakis, A., Parsanoglou, D. & Pavlou, M. (2001). Migrants in Greece: "Problems", social phenomena and subjects. In A. Marvakis, D. Parsanoglou & M. Pavlou (eds) *Migrants in Greece* (pp. 13-28). Athens: Ellinika Grammata].

¹⁰ Τζωρτζοπούλου, Μ. & Κοτζαμάνη, Α. (2008). *Η εκπαίδευση αλλοδαπών μαθητών: διερεύνηση των προβλημάτων και της προοπτικής επίλυσής τους, Κείμενα Εργασίας 2008/19*. Αθήνα: Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών, σσ. 10-11. [Tzortzopoulou, M. & Kotzamani, A. (2008). *Education for foreigner pupils: Investigating the problems and the solution prospects, Working Papers 2008/19*. Athens: National Centre for Social Research, pp. 10-11]. Retrieved on 08/07/2016 από <http://www.ekke.gr/publications/wp/wp19.pdf>

Community interpreting itself

Community Interpreting terminology

The term *community interpreting* seems to have been used for the first time in Australia in the late 1960s, along with terms such as *ethnic community* and *community health*. That is because immigrants of various ethnic groups needed to have access to the health system and other public services in the country. In order to communicate, they needed interpreters, something systematically ensured by the Australian government. Gradually, the term *community interpreting* became popular in other English-speaking countries, with two exceptions: in the United Kingdom, the term finally adopted is *public service interpreting* as if to give precedence to public services rather than the community, while in Canada, where emphasis was placed on the cultural dimension of communication, the term used is *cultural interpreting*.

In Greek, the equivalent of *community interpreting* (κοινοτική διερμηνεία) seems to prevail.

Community interpreting as opposed to other types of interpreting

Community interpreting seems to be the antipode of the well-known and particularly studied conference interpreting. At least in Greece, it is even taken more or less for granted that someone who works as an interpreter travels a lot since s/he is often asked to work in conferences and is well remunerated. Moreover, s/he raises everybody's admiration for their brilliant studies, their combined skills of listening to the speaker and translating at the same time, their high performance in the target language and the presumed accuracy of vocabulary choices.

At the other end of the spectrum, the community interpreter, who never calls him/herself like that, is a silent worker: having lived for a long time in a country other than his homeland and most often without being trained, s/he happens to “get by” in two languages, that is his/her mother tongue and the language of the host country. S/he is often asked not only to explain and inform both parties on administrative, medical and cultural issues but also to do written translations and other small errands for the allophone.

As far as court interpreting is concerned, according to all researchers, it is part of legal interpreting and, according to some of them, falls into the wider community interpreting. The position of the latter is based on common pragmatic elements between these interpreting types: both community and court interpreting constitute provision of language service to those who do not speak the major official language in order to facilitate access to public services, including of course, among others, courts and police, port authorities and judges' offices.

However, what in our opinion significantly differentiates court interpreting – which is associated with some forms of delinquency – from community interpreting is that although accuracy and impartiality are required in both, the critical threshold is much higher for the former. For example, one piece of information inappropriately translated, albeit not deliberately, possibly because of the inevitable lack of correspondence between legal systems,

may prove fatal for the defendant. It is therefore the specificity of communication with these public services in particular that makes us think that court interpreting should not be included in community interpreting. For this very reason, court interpreting must be carried out simultaneously and more specifically with the use of *chuchotage*, unlike community interpreting which can be conducted in a way between simultaneous and consecutive. For the same reason, in court interpreting not even the slightest deviation towards intercultural mediation is tolerated and only accurate translation is permitted.

On the contrary, in some types of community interpreting such as medical/healthcare interpreting, where accuracy is also very important, deviation towards intercultural mediation can be wished for in some cases in order to clarify some diagnosis or treatment details. Finally, an element that is not related to interpreting itself but can surely affect it is that while court interpreting seems – but is not always – institutionalized in many countries, community interpreting, apart from a few exceptions, depends on the political will of each government according to whether the State seeks to provide equal opportunities to all citizens within its territory.

It should however be noted here that community interpreting, which, as already pointed out, does not embrace conference interpreting, extends to the edges of court interpreting. Consequently, it includes:

- as far as the parties involved are concerned: business interpreting, escort interpreting, educational interpreting, medical interpreting, public service interpreting,
- as far as the sign systems involved are concerned: natural language interpreting and sign language interpreting, while
- as for the tools used: telephone interpreting and videoconference interpreting. Obviously, there may be a combination of the above with the necessary variations and adjustments: for example, business interpreting can be conducted via videoconference, while educational interpreting is most often addressed to deaf people; finally, a businessman who does not speak the official language of the country may need to come into contact with a public service.

In the framework of this research project, the emphasis is placed on the communication of non-native speakers, mainly immigrants and refugees, with public services. A specific extralinguistic feature of this communication, as in the case of court interpreting, is that it is carried out between two non-equivalent poles: on the one hand, there is a public authority, in other words the state, with its established position among institutions and in the citizens' representations with any potential consequences; on the other, the vulnerable person, that is the immigrant or refugee that does not speak the official language – or in some cases a minority representative – who tries to come into contact with the first pole in order to gain access to rights and services.

In conclusion

It is well-known that both Northern European countries, with Scandinavians as leaders, and Australia, Canada and the USA, which were major immigrant destinations, developed the necessary structures quite early to serve allophone citizens while other countries have been following, each one at its own pace. However, delays have been noted in the development of community interpreter training programmes.

It should also be pointed out that community interpreting is a specialized kind of communication conducted in special circumstances under which the interpreter activates his/her linguistic, cultural and cognitive skills. Especially in Greece, apart from some sporadic efforts of non-governmental organizations, such training programmes do not exist and, as a result, most usually community interpreters are bilingual people with, often, good knowledge of two languages but without further training.

It is obvious that training and certification are required. To this end, demographic data and related sociological, psychological and sociolinguistic studies should be taken into account. Therefore, in the first place the number of languages must be taken into consideration so as to determine the number of language pairs demanded. Moreover, public services should become aware of the need for providing interpreting services to non-native speakers so as to facilitate communication, and inform their employees on the aspects of communication with the use of an interpreter.

Particular attention should be paid to the linguistic and intercultural training of interpreters, as they will need to handle specialized vocabulary when communicating with people from different cultural background. In order to launch and achieve all the above, the *sine qua non* is that states must realize the importance of equal treatment of citizens and, consequently, full access to all services, so that community interpreters will be convinced, in their turn, of their social mission and contribution to social normality and prosperity of the country.

Many of the above issues are addressed in the articles of this volume:

Community Interpreting and the causal relationships under which it was created are investigated by **Θεμιστοκλής Γκόγκας** [Themistoklis Gogas] in his article entitled «**Από τη Μακιαβελική Διερμηνεία κατά την Ανάκριση Αιχμαλώτων στην Κοινοτική Διερμηνεία της Νεωτερικότητας**» [The passage from Macchiavellian Interpreting for POWs interrogation to the Community Interpreting in the context of Modernity]. Starting from the Machiavellian point of view that the intellectual tool of linguistic mediation is used for the state's benefit, the author focuses on the formation, due to the philosophical doctrines of the late Enlightenment and the Hegelian concepts, of the intellectual and philosophical framework that led to the recognition of the foreigners' need to communicate.

The thorny issue of communication needs between immigrants/refugees and representatives of governmental, social and / or non-governmental structures and institutions is discussed by **Φρειδερίκη Μπατσαλιά** [Friederiki Batsalia] and **Ελένη Σελλά** [Eleni Sella] in their article «**Προσφυγικές/μεταναστευτικές ροές και διαμεσολαβητική χρήση**

της γλώσσας» [Refugees/migrants flow and language mediation]. The authors operate a theoretical analysis of the role of language mediation/mediators in the fields of linguistics and translation in order to distinguish interlingual skills in informal/educational environment from mediation skills during communication between immigrants/refugees and public structures and institutions.

The current status of community interpreting from a social, legal and academic point of view, in public and medical settings in European countries is what **Ελευθερία Δογορίτη** [Eleftheria Dogoriti] focuses on in her article **«Από την Κοινωνική στην Ιατρική Διερμηνεία: η διεθνής εμπειρία και η ελληνική πραγματικότητα»** [From Community Interpreting to Medical Interpreting: the international experience and the Greek reality]. The author provides an overview by means of a literature review and the conclusions drawn will help her to assess the interpreting activities which take place in health services in Greece by analyzing a part of the data from an empirical study conducted in the framework of the research programme CiGreece. The results suggest that the lack of qualified medical interpreters is balanced by the mediation of patients' family members or people who have the same nationality, while professionals in the health sector ignore basic medical interpreting principles and rely on interpreters' intercultural mediation.

The originality of the article entitled **“Professionalization and trust in public sector interpreting”** by **Hanne Skaaden** is the study of empirical data originating from chat discussions. More specifically, the author tries to approach interpreting in the public sector or “community” from the vantage point of the sociology of professions through the prism of a model of professionalization outlined by a group of Scandinavian sociologists. The aim of her article is to examine the interpreter function in the light of the process of professionalization and concepts such as professional trust and the exercise of discretion. The data come from students with different working languages who are going through a blended course on interpreting, discuss issues of professionalization.

The epicentre of the article of **Leticia Santamaría Ciordia** is an empirical study in medical and legal settings in order to explore the perceptions and expectations among both service providers and interpreting practitioners about the interpreter's role, the competences and the degree of involvement that should be expected as a result. In her article **“A context-based approach to community interpreting. Perceptions and expectations about professional practice in the Spanish context”**, she provides an overview of the evolution of the community interpreter's profile by emphasizing the role of cooperation, empathy and mediation skills for a successful communication. The author conducted an empirical study the findings of which suggest that a gap seems to exist between real-life practices and standards of behaviour on paper, which are so limiting that they oblige the interpreter to ‘step out’ of the normative role.

An interesting overview of the current status of community interpreting in Bosnia and Herzegovina is proposed by **Sanel Hadžiahmetović Jurida** and **Tanja Pavlović** in their article **“Community Interpreting in the Context of Bosnia and Herzegovina”**. The authors attempt to portray the historical background of community interpreting in order to capture the

interpreting activities and the accompanying practicalities both in the conflict (1992-1995) and post-conflict periods and to contribute to a more comprehensive research by highlighting the importance of community interpreting in the evolving society of Bosnia and Herzegovina challenged by the newly-emerging social phenomena.

Community interpreting is a new reality in Poland as **Dominika Krysztofowicz** and **Zofia Krupienicz** point out in their article **“Community interpreting in Poland. Formal legislation, role and opportunities”**, where the complex issues connected with the perception of community interpreting in this country are investigated. The authors focus on the actual status of this new and still developing field of research in Poland in connection to existing formal legislation and workplaces in order to highlight the lack of specialized community interpreters in all public services as well as the development of new educational curricula engaged in translation and interpreting training.

Along with community interpreting there is community translation. This is what **Θεόδωρος Βυζάς [Theodoros Vyzas]** is interested in, in his article entitled **«Επικοινωνιακές και θεσμικές παράμετροι μιας χρήσιμης αλλά παραγνωρισμένης υπηρεσίας: μια πρώτη προσέγγιση της κοινοτικής μετάφρασης»** [Communicative and institutional parameters of a useful but neglected service: a first approach to community translation]. The author proposes a brief literature review in order to provide the state of the art of community translation at international level. To this end, he focuses on the related concept with emphasis on the texts to be translated and their recipients. The degree of institutionalization and training possibilities are also investigated as community translation is considered as specialized translation.

A really original study has been conducted by **María Teresa Ortego Antón**, the development and results of which are described in her article **“Community Interpreting–oriented Terminology Management Tools”**, where she analyzes the role that computer-assisted tools for terminology management play in fulfilling community interpreters’ needs. The author establishes a set of parameters in order to assess to what extent a selected number of terminology management tools meet these needs. Findings suggest a need for implementing terminology management in computer-assisted tools in the field of community interpreting as well as training the community interpreters and trainees in new searching procedures.

Do community interpreting and conference interpreting converge or diverge? This is what **Παρασκευή Κόττη [Paraskevi Kotti]** and **Eduardo Fiorillo** address in their article **«Σημεία τομής και απόκλισης της Κοινοτικής Διερμηνείας με τη Διερμηνεία Συνεδρίων»** [Points of Convergence and divergence between Community and Conference Interpreting] by analyzing the important points of convergence and divergence between community and conference interpreting. The purpose of this analysis is to highlight mainly the professional aspects which differentiate community interpreters from conference interpreters such as: professional profile, social and cultural education, prestige and objectivity, workplace and working hours, working languages, language register and modes of interpreting, working conditions and interpreters’ remunerations.

The multifaceted question of quality is what **Περικλής Τάγκας [Periklis Tagkas]** addresses in his paper **«Η Αξιολόγηση της Ποιότητας στην Κοινοτική Διερμηνεία: η περίπτωση των κύριων αγγλόφωνων χωρών»** [Quality assurance in Community Interpreting: the case of main English-speaking countries] by exploring the data related to quality assurance in providing community interpreting services in the “inner circle” of English-speaking countries, comprising: the United Kingdom, the USA, Australia, and Canada. The study focuses on presenting the certification and evaluation processes, and the codes of conduct governing community interpreters’ function. At the same time, issues related to the optimization and systematization of the institution are discussed, in order to transfer know-how and attain the objective of upgrading community interpreting services in Greece.

Again in the Anglophone world and more specifically in the USA: in her article **“Comparing the Court and Medical Interpreters in the USA: the certification process”**, **Thei Zervaki** draws our attention to the current Court and Medical Interpreting certification process in the USA by highlighting interesting administrative aspects of certification for both Courts and Healthcare institutions. Author explains that in the United States of America, the term *Community Interpreting* is not commonly used, but two major types of interpretation exist: Court and Medical. The first is offered in US State and Federal courts to all LEP clients; the second is offered to the Healthcare Institutions as hospitals, healthcare centers and clinics to name a few.

Άννα Χήτα [Anna Chita] comments on the recent job advertisement of the Federal Office for Migration and Refugees in Germany for community interpreters to work with persons applying for asylum status. This is what she wants to share with us in her article entitled **«Για τη γλωσσική διαμεσολάβηση στη διαδικασία αίτησης ασύλου η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης και Προσφύγων της Γερμανίας ψάχνει...»** [Language mediation in the process of asylum application: The Federal Office of Migration and Refugees is looking for...]. Having in mind the heterogeneity of education in the field of community interpreting in Germany, the author points out that as the demand for community interpreters rises constantly in view of the refugee crisis, the Federal Office is inclined to hire persons who are not qualified or experienced in this working field, given that, strangely enough, according to the job ad, such persons are not excluded. She concludes that the asylum hearing being a complicated process, special qualification criteria should be fulfilled for anyone who would like to work as a language mediator.

Things are even worse in Greece. The weaknesses of the Greek legal system as far as community interpreting is concerned are the starting point of the article by **Παναγιώτης Γ. Κριμπάς [Panagiotis G. Krimpas]** entitled **«Κοινοτική διερμηνεία στην Ελλάδα: διαθεσιμότητα, ποιότητα, κατάρτιση και πρόταση συναφών διατάξεων»** [Community Interpreting in Greece: availability, quality, training and proposal of relevant provisions]. The author proposes a model of legal provisions to be taken into account in any future legal treatment of community interpreting (CI) in Greece so that a Unified Independent

Interpreters' Register will be established in an effort to create a really professional framework for well qualified interpreters.

For the end, some research tool methodology. More specifically, the overview of some methodological aspects of the questionnaire distributed to migrants and refugees in the framework of the CiGreece project constitutes the core of the contribution entitled «Στατιστικές μέθοδοι ελέγχου εγκυρότητας και αξιοπιστίας ερωτηματολογίων. Η περίπτωση του CiGreece» [Statistical Methods for Testing Questionnaire Reliability and Validity: the case of the CiGreece project questionnaire] by Γεώργιος Ίσερης [George Iseris]. The author examines the application of a combination of statistical methods in the design of questionnaires in order to overcome eventual weaknesses and obtain the validity and reliability of measurement scales.

Editors of the collective volume:
Eleftheria Dogoriti & Theodoros Vyzas
Associate Professor - Adjunct Lecturer